

„TALONPOIKAISREFORMI“ JA PROLETAARIS- TALONPOIKAINEN VALLANKUMOUS

Merkkipäivä, jota herrojen Romanovien monarkia niin kovasti pelkäsi ja jonka johdosta Venäjän liberaalit olivat niin kaunosieluisesti liikuttuneita, on nyt vietetty. Tsaarihallitus juhli sitä levittämällä voimaperäisesti „kansan keskuuteen” „Kansallisklubin” mustasotnialaisia juhlahajukaisuja, suorittamalla voimaperäisesti kaikkien „epäilyttävien henkilöiden” vangitsemisia, kieltämällä kokoukset, joissa saatettiin odottaa pidettäväksi edes jossain määrin demokraattisia puheita, sakottamalla ja painostamalla sanomalehdistöä ja vainoamalla „kapinahenkisiä” elokuvia.

Liberaalit viettivät merkkipäivää vuodattamalla taasen kyyneliä „toisen helmikuun 19:n” tarpeellisuudesta („Vestnik Jevropy”⁵²), ilmoittamalla uskollisen alamaisuuden tunteensa (tsaarin muotokuva parhaalla paikalla „Retshissä”), juttuamalla kansalaismurheestaan, isänmaan „perustuslain” heikkoudesta, Stolypinin agraaripolitiikan aiheuttamasta „ikivanhojen agraariperusteiden” „turmiollisesta murtamisesta” j.n.e. y.m.s.

Stolypinille osoittamassaan kiitoskirjeessä Nikolai II julisti, että Stolypinin agraaripolitiikka, s.o. talonpojan maan luovuttaminen verenimijäkoplan, kulakkien, varakkaiden talonpoikien huostaan ja ryövättäväksi sekä maaseudun alistaminen maaorjuuttajatilanherrain määräysvaltaan, on juuri vuoden 1861 helmikuun 19 päivän „suuren reformin” saattamista päätökseen.

Ja täytyy myöntää, että Nikolai Verinen, Venäjän suurin tilanherra, on lähempänä historiallista totuutta kuin

kaunosieluiset liberaalimme. Suurin tilanherra ja johtavin maaorjuuttaja on ymmärtänyt — oikeamminkin: oppinut Yhdistyneen aateliston neuvoston opetuksista — sen luokkataistelutotuuden, että maaorjuuttajien toimeenpanemat „reformit” voivat olla vain kauttaaltaan maaorjuudellisia ja niitä voi seurata vain kaikenlaisen väkivallan järjestelmä. Kadettimme ja yleensä liberaalimme pelkäävät joukkojen vallankumousliikettä, joka yksin vain voi pyyhkäistä olemattomiin maaorjuuttajatilanherrat ja heidän kaikkivaltansa Venäjän valtakunnassa; ja tuo pelko estää heitä ymmärtämästä sitä totuutta, että niin kauan kuin maaorjuuttajat ovat kukistamatta, kaikki reformit — etenkin agraarireformit — ovat mahdottomia, elleivät ne ole muodoltaan, luonteeltaan ja toteuttamistavaltaan maaorjuudellisia. Vallankumouksen pelkääminen, reformeista haaveileminen ja ruikuttaminen sen johdosta, että maaorjuuttajat toimeenpaneuvat „reformit” käytännössä maaorjuuttajamaisesti, on huippuunsa kehittyntä halpamaisuutta ja järjen vähyyttä. Paljon oikeammassa on ja paljoa enemmän järkeä opettaa Venäjän kansalle Nikolai II, joka „asettaa” havainnollisesti vaihtoehdon: joko maaorjuudelliset „reformit” tai maaorjuuttajat kukistava kansan vallankumous.

Vuoden 1861 helmikuun 19 päivän reformi oli maaorjuudellinen reformi, jonka liberaalimme saattavat maalata ja kuvata „rauhalliseksi” reformiksi vain siksi, että vallankumousliike oli Venäjällä siihen aikaan aivan häviävän pientä eikä sorrettujen joukkojen keskuudessa ollut vielä lainkaan vallankumouksellista *luokkaa*. Vuoden 1906 marraskuun 9 päivän asetus ja vuoden 1910 kesäkuun 14 päivän laki⁵³ olivat maaorjuudellisia reformeja, jotka sisällöltään olivat yhtä porvarillisia kuin vuoden 61 reformi, mutta liberaalit *eivät voi* esittää niitä „rauhallisiksi” reformeiksi, he eivät voi niinkään helposti silata niitä (vaikka he jo alkavatkin niin tehdä esim. „Russkaja Myslissä”), sillä joskin voidaan unohtaa vuoden 1861 yksinäiset vallankumoukselliset, niin vuoden 1905 vallankumousta ei käy unohtaminen. Vuonna 1905 syntyi Venäjällä vallankumouksellinen *luokka* — proletariaatti, joka on kyennyt nostattamaan myös talonpoikaisjoukot vallankumoukselliseen toimintaan. Ja kun johonkin maahan on syntynyt vallankumouksellinen luokka, niin sitä ei voida nujertaa minkäänlaisin vaino-

toimenpitein, se voi tuhoutua vain jos koko maa tuhoutuu, se voi kuolla vain voitettuaan.

Johdatamme mieleen vuoden 61 talonpoikaisreformin peruspiirteet. Surullisenuu!uisa „vapautus” oli mitä hävyttömintä talonpoikien ryöväystä, sarja väkivaltaisuuksia ja yhtämittaista pilkantekoa heitä kohtaan. „Vapautuksen” merkeissä lohkaistiin mustanmullan alueen lääneissä *enemmän* kuin $\frac{1}{5}$ talonpoikien maasta. Muutamissa lääneissä talonpojilta otettiin pois $\frac{1}{3}$ ja jopa $\frac{2}{5}$ heidän maistaan. „Vapautuksen” merkeissä pyykitettiin talonpoikien maat tilanherran maasta siten, että talonpojat siirrettiin „hiekkamaille” ja tilanherran maat kiilattiin talonpoikien maihin, jotta jalosukuisten aatelisten olisi ollut helpompi velkorjuuttaa talonpojat ja antaa heille maata vuokralle koronkiskurimaisiin hintoihin. „Vapautuksen” merkeissä talonpojat pakotettiin „lunastamaan” omat maansa ja tällöin heiltä kiskottiin maksu, joka oli todellisia maan hintoja *kaksi ja kolme kertaa korkeampi*. Yleensä koko 60-luvun „reformikausi” pysytti talonpojan köyhänä, poljettuna, tiedottomana, maaorjuuttajatilanherran alaisena niin oikeus- kuin hallintoasioissakin, niin koululaitoksen kuin zernstvonkin suhteen.

„Suuri reformi” oli maaorjuudellinen reformi eikä voitukaan olla muunlainen, sillä sen panivat toimeen maaorjuuttajat. Entä mikä voima pakotti heidät suorittamaan reformin? Taloudellisen kehityksen voima, joka veti Venäjää kapitalismin tielle. Maaorjuuttajatilanherrat eivät voineet estää Venäjän ja Euroopan välisen kauppavaihdon kasvua eivätkä säilyttää talouden entisiä, luhistumassa olevia muotoja. Krimin sota toi näkyviin maaorjuudellisen Venäjän mädännäisyyden ja voimattomuuden. Talonpoikais-„mellakat”, jotka ennen vapauttamista olivat voimistuneet kymmenvuotiskaudesta toiseen, pakottivat suurimman tilanherran Aleksanteri II:n myöntämään, että parempi on vapauttaa *ylhäältä käsin* kuin odotella, kunnes kukistetaan *alhaalta käsin*.

„Talonpoikaisreformi” oli maaorjuuttajien toimeenpanema porvarillinen reformi. Se oli askel tiellä, joka johtaa Venäjän muuttumiseen porvarilliseksi monarkiaksi. Talonpoikaisreformin sisältö oli porvarillinen, ja tuo sisältö

paljastui sitä enemmän, mitä *vähemmän* lohkottiin talonpoikien maita, mitä *täydellisimmin* ne erotettiin tilanherran maista, mitä *pienempi* oli maaorjuuttajille maksettava pakkovero (t.s. „lunastusmaksu”), mitä *vapaampia* olivat maaorjuuttajien vaikutuksesta ja painostuksesta tämän tai tuon paikkakunnan talonpojat järjestäessään asioitaan. *Mikäli* talonpoika riistäytyi maaorjuuttajan vallasta, *sikäli* hän joutui rahan valtaan, joutui tavarantuotannon olosuhteisiin, kasvavasta pääomasta riippuvaiseksi. Ja vuoden 61 jälkeen kapitalismin kehitys Venäjällä sai sellaisen vauhdin, että muutamassa vuosikymmenessä tapahtui muutoksia, jotka eräissä vanhoissa Euroopan maissa olivat vaatineet vuosisatoja.

Maaorjuuttajien ja liberaalien surullisenkuuluisa taistelu, jota liberaaliset ja liberaalis-narodnikkilaiset historioitsijamme ovat niin paisutelleet ja värittäneet, oli hallitsevien luokkien *sisäistä* taistelua, enimmältä osaltaan *tilanherrain keskeistä* taistelua, jota käytiin *vain myönnytysten* suuruudesta ja muodosta. Liberaalien samoin kuin maaorjuuttajienkin kantana oli tilanherrojen omistusoikeuden ja vallan tunnustaminen, ja he tuomitsivat paheksuen kaikki vallankumoukselliset ajatukset tämän omistusoikeuden *kieltämisestä* ja tämän vallan *täydellisestä kukistamisesta*.

Tällaisia vallankumouksellisia ajatuksia ei voinut olla syntymättä maaorjatalonpoikien aivoissa. Ja joskin orjuuden vuosisadat olivat siinä määrin polkeneet ja tylsistäneet talonpoikaisjoukot, etteivät nämä kyenneet reformin aikana mihinkään muuhun kuin hajanaisiin erillisiin kapinoihin, pikemminkin „mellakoihin”, joita ei valaissut minkäänlainen poliittinen tietoisuus, niin jo silloin oli Venäjällä vallankumouksellisia, jotka olivat talonpoikaiston puolella ja tajusivat surullisenkuuluisan „talonpoikaisreformin” koko rajoittuneisuuden, mitättömyyden, koko sen maaorjuudellisen luonteen. Näiden silloin äärimmäisen harvalukuisten vallankumouksellisten johdossa oli N. G. Tshernyshevski.

Vuoden 1861 helmikuun 19 päivä merkitsi sinänsä maaorjuuden ajasta esiinkasvavan uuden, porvarillisen Venäjän alkua. 1860-luvun liberaalit ja Tshernyshevski edustivat niitä kahta historiallista tendenssiä, kahta historiallista voimaa, jotka siitä lähtien ja nykypäivinämmekin määräävät uuden Venäjän puolesta käytävän taistelun lopputuloksen. Juuri siksi tietoisien proletariaatin onkin helmikuun

19 päivän viisikymmenvuotisjuhlana tehtävä itselleen mahdollisimman selväksi se, mikä on ollut kummankin tendenssin olemuksena ja minkälainen on niiden keskinäinen suhde.

Liberaalit ovat tahtoneet „vapauttaa” Venäjän „ylhäältä käsin”, murskaamatta enempää tsaarin monarkiaa kuin tilanherrojenkaan maanomistusta ja valtaa, kehottaen näitä vain tekemään „myönnytyksiä” ajan hengelle. Liberaalit ovat olleet ja pysyvät porvariston ideologeina, joka ei voi sietää maaorjuutta, mutta pelkää vallankumousta, pelkää monarkian kukistamiseen ja tilanherrojen vallan hävittämiseen kykenevää joukkoliikettä. Siitä syystä liberaalit rajoittuvat „taisteluun reformien puolesta”, „taisteluun oikeuksien puolesta”, t.s. jakamaan vallan maaorjuuttajien ja porvariston kesken. Mitään muita, paitsi maaorjuuttajien toimeenpanemia „reformieja”, mitään muita, paitsi maaorjuuttajien mielivallan rajoittamia „oikeuksia”, ei voi syntyä voimasuhteen ollessa tällainen.

Tshernyshevski oli utopistisocialisti, joka haaveili vanhan puolifeodaalisen talonpoikaisyhteisön kautta tapahtuvasta sosialismiin siirtymisestä ja joka ei nähnyt eikä voinutkaan nähdä viime vuosisadan 60-luvulla, että vain kapitalismin ja proletariaatin kehittyminen pystyy luomaan aineelliset edellytykset ja yhteiskunnallisen voiman sosialismin toteuttamista varten. Mutta Tshernyshevski ei ollut vain utopistisocialisti. Hän oli myös vallankumouksellinen demokraatti, hän osasi vaikuttaa kaikkiin aikakautensa poliittisiin tapahtumiin vallankumouksen hengessä, ajaa — sensuurin asettamien pidäkkeiden ja esteiden läpi — talonpoikaisvallankumouksen aatetta, kaikki entiset esivallat kukistavan joukkotaistelun aatetta. Hän sanoi *inhottavuudeksi* vuoden 61 „talonpoikaisreformia”, jota liberaalit alussa kaunistelivat ja sittemmin jopa ylistivät, sillä hän näki selvästi sen maaorjuudellisen luonteen, näki selvästi, että hrat liberaaliset vapauttajat nylkevät talonpojan puti-putaaksi. Tshernyshevski sanoi 60-luvun liberaaleja „*suunsoittajiksi, kerskureiksi ja hölmöiksi*”⁵⁴, sillä hän näki selvästi heidän vallankumouksenpelkonsa, heidän selkärangattomuutensa ja vallanpitäjien edessä pökkuroimisen.

Nämä kaksi historiallista tendenssiä ovat kehittyneet sen puolen vuosisadan aikana, mikä on kulunut helmi-kuun 19 pstä, ja eronneet toisistaan yhä selvemmin,

määritellymmiin ja jyrkemmin. Voimistunut on liberaalis-monarkistinen porvaristo, joka on kehottanut tyytymään „kulttuuri”-työhön ja kaihtanut vallankumouksellista maan-alaisuutta. Voimistuneet ovat demokratia ja sosialismi, jotka alussa olivat sekaantuneet yhteen narodnajavoljalaisten ja vallankumouksellisten narodnikkien utopistiseksi ideologiaksi ja intelligenttitaisteluksi, mutta jotka viime vuosisadan 90-luvulta lähtien ovat alkaneet erottautua sitä mukaa kuin terroristien ja propagandistiyksilöiden vallankumouksellisesta taistelusta on siirrytty vallankumouksellimpien luokkien taisteluun.

Vallankumouksen edellinen kymmenvuotiskausi, vuodesta 1895 vuoteen 1904, on meille osoituksena jo proletariaatin joukkojen avoimista esiintymisistä ja jatkuvasta kasvusta, lakkotaistelun kasvusta, sosialidemokraattisen työläisagitaation, järjestyneisyyden, puolueen kasvusta. Proletariaatin sosialistista etujoukkoa seuraten on myös vallankumouksellis-demokraattinen talonpoikaisto alkanut lähteä joukkotaisteluun, varsinkin vuodesta 1902.

Ne kaksi tendenssiä, jotka vuonna 61 alkoivat vasta hahmottua elämässä ja juuri ja juuri kuvastua kirjallisuudessa, kehittyivät ja kasvoivat vuoden 1905 valiankumouksessa saaden ilmauksensa *joukkojen* liikkeessä, *puolueiden* taistelussa mitä erilaisimmilla aloilla, painetussa sanassa, joukkokokouksissa, liitoissa, lakoissa, kapinassa, Valtakunnanduomissa.

Liberaalis-monarkistinen porvaristo muodosti kadettipuolueen ja lokakuulaisten puolueen, mitkä alussa pysyivät yhdessä saman liberaalisen zemstvolliikkeen puitteissa (vuoden 1905 kesään asti), mutta sittemmin muodostuivat erillisiksi puolueiksi, jotka ovat kilpailleet (ja kilpailevat) kovasti keskenään toisen työntäessä näkyviin etupäässä liberaaliset ja toisen — etupäässä monarkistiset „kasvonsa”, mutta jotka ovat aina yhtyneet oleellisimmassa asiassa, vallankumouksellisten moittimisessa, joulukuun kapinan haukkumisessa, ja siinä, että molemmat kumartelevat absolutismin „perustuslailliselle” viikunanlehdelle kuin lipulle. Molemmat puolueet ovat seisoneet ja seisovat „jyrkän perustuslaillisuuden” maaperällä, t.s. pysyvät toiminnassaan niissä puitteissa, jotka tsaarin ja maaorjuuttajien musta sotnia on voinut luoda luopumatta vallastaan, päättämättä käsistään itsevaltaansa, uhraamatta kopeekkaakaan

„vuosisadan pyhittämistä” orjanomistajan tuloistaan, vähäisintäkään etuoikeutta „jalosti hankkimistaan” oikeuksista.

Demokraattinen tendenssi ja sosialistinen tendenssi erosivat liberaalisesta ja eristäytyivät toisistaan. Proletariaatti järjestäytyi ja esiintyi erikseen talonpoikaistosta tiivistyen sosialidemokraattisen työväenpuolueensa ympärille. Talonpoikaiston järjestyneisyys vallankumouksessa oli verrattomasti heikompaa, talonpoikaiston esiintymiset olivat monen monta kertaa hajanaisempia ja heikompia, sen tietoisuustaso oli paljon alhaisempi ja monarkistiset (sekä niihin erottamattomassa yhteydessä olevat perustuslailliset) illuusiot halvaannuttivat useinkin sen tarmon, tekivät sen riipuvaiseksi liberaaleista, toisinaan mustasotnialaisistakin, synnyttivät turhia haaveita „jumalan maasta” sen sijaan, että olisi rynnistetty aatelisia maanomistajia vastaan tarkoituksena tuon luokan täydellinen hävittäminen. Mutta ylipäänsä talonpoikaisto joukkona ottaen kuitenkin taisteli juuri tilanherroja vastaan, esiintyi vallankumouksellisena, ja kaikissa Duumissa — jopa kolmannessakin, jossa edustusta oli vääristely maaorjuuttajien eduksi — se muodosti trudovikkiryhmiä, jotka monista horjumisistaan huolimatta edustivat todellista demokratiaa. Vuosien 1905—1907 kadeetit ja trudovikit ilmensivät joukkoliikkeessä ja muovasivat poliittisesti toisaalta liberaalis-monarkistisen ja toisaalta vallankumouksellisen-demokraattisen porvariston asennetta ja tendenssejä.

Vuosi 1861 synnytti vuoden 1905. Ensimmäisen „suuren” porvarillisen reformin maaorjuudellinen luonne vaikeutti kehitystä, aiheutti talonpoikaistolle tuhansia mitä pahimpia ja karvaimpia kärsimyksiä, mutta ei muuttanut kehityksen suuntaa eikä ehkäissyt vuoden 1905 porvarillista vallankumousta. Vuoden 61 reformi lykkäsi ratkaisua avaamalla tietyn venttiilin ja antamalla kapitalismille jonkin verran kasvumahdollisuutta, mutta se ei tehnyt mahdolliseksi väistämätöntä loppuratkaisua, joka alkoi v. 1905 paljon laajemmalla areenalla joukkojen rynnistykseenä tsaarin itsevaltiutta ja maaorjuuttajatilanherreroja vastaan. Reformi, jonka maaorjuuttajat toimeenpanivat sorrettujen joukkojen täydellisen kehittymättömyyden kaudella, synnytti vallankumouksen, kun vallankumouksen ainekset näissä joukoissa olivat kypsyneet.

Kolmas Duuma ja Stolypinin agraaripolitiikka ovat toinen maaorjuuttajien toimeenpanema porvarillinen reformi. Jos vuoden 61 helmikuun 19. oli ensimmäinen askel *tiellä, joka johtaa* aito maaorjuudellisen itsevaltiuden muuttamiseen porvarilliseksi monarkiaksi, niin vuosien 1908—1910 kausi on meille osoituksena toisesta ja vakavammasta askelesta *samalla tiellä*. Vuoden 1906 marraskuun 9 päivän asetuksen säätämisestä on kulunut melkein 4½ vuotta, vuoden 1907 kesäkuun 3 päivästä on kulunut yli 3½ vuotta, ja nyt kadettiporvaristo sekä huomattavalta osaltaan myös lokakuulaisporvaristo vakuuttuu kesäkuun 3 päivän „perustuslain” ja kesäkuun 3 päivän agraaripolitiikan „epäonnistumisesta”. „Kadeteista oikeistolaisimmalla” — joksi puolilokakuulaista hra Maklakovia äskettäin oikeutetusti sanottiin — oli täysi oikeus sanoa helmikuun 25 p:nä Valtakunnanduudessa sekä kadettien että lokakuulaisten nimissä, että „nykyään ovat tyytymättömiä ne maan keskusta-ainekset, jotka kovimmin toivovat kestäväää rauhaa ja pelkäävät uuden vallankumousaallon hyökyyä”. On yksi yhteinen tunnus: „kaikki sanovat”, jatkoi hra Maklakov, „että jos kuljemme edelleen sitä tietä, jota meitä viedään, niin meidät saatetaan toiseen vallankumoukseen”.

Kadettilais-lokakuulaisten porvariston yhteinen tunnus vuoden 1911 keväällä todistaa oikeaksi sen tilannearvion, jonka puolueemme teki vuoden 1908 joulukuun konferenssin päätöslauselmassa. „Vuoden 1905 vallankumouksen aiheuttaneet taloudellisen ja poliittisen elämän perustekijät”, sanotaan tässä päätöslauselmassa, „vaikuttavat edelleenkin, ja tällaisen taloudellisen ja poliittisen tilanteen vallitessa uusi vallankumouksellinen kriisi kypsyy kiertämättömästi”.

Mustasotnialaisen tsaarihallituksen palkkaama mustemaalari Menshikov ilmoitti äskettäin „Novoje Vremjassa”, että helmikuun 19 päivän reformi „on mennyt surkeasti myttyyn”, sillä „vuosi 61 ei kyennyt estämään vuotta yhdeksänsataa viisi”. Liberaalisen porvariston palkkaamat laki- ja parlamenttimiehet ilmoittavat nyt vuoden 1906 marraskuun 9 päivän ja vuoden 1907 kesäkuun 3 päivän „reformien” myttyynmenosta, sillä nämä „reformit” *johtavat* toiseen vallankumoukseen.

Kumpikin ilmoitus, samoin kuin vuosien 1861—1905 liberaalisen ja vallankumouksellisen liikkeen koko historia,

tarjoaa mielenkiintoista aineistoa sellaisen mitä tärkeimmän kysymyksen selvittämiseksi kuin on reformin suhde vallankumoukseen, reformistien ja vallankumouksellisten osa yhteiskunnallisessa taistelussa.

Vallankumouksen viholliset, toiset vihantuntein ja hämpäitään kiristellen, toiset karvain mielin ja alakuloisina, tunnustavat vuoden 61 ja vuosien 1907—1910 „reformit” epäonnistuneiksi, koska ne eivät estä vallankumousta. Sosialidemokratia, aikamme ainoan loppuun saakka vallankumouksellisen luokan edustaja, vastaa tuohon tunnustukseen: vallankumoukselliset ovat esittäneet mitä suurinta historiallista osaa yhteiskunnallisessa taistelussa ja kaikissa sosiaalisissa kriiseissä *silloinkin*, kun noiden kriisien välittömänä seurauksena on ollut vain puolinaisia reformeja. Vallankumoukselliset ovat kaikkia uudistuksia luovien yhteiskunnallisten voimien johtajia; reformit ovat vallankumouksellisen taistelun sivutuotetta.

Vuoden 61 vallankumoukselliset jäivät yksilöiksi ja kärsivät näennäisesti täyden tappion. Itse asiassa juuri he olivat sen kauden suurmiehiä, ja mitä pitempi aika erottaa meidät tuosta kaudesta, sitä selvemmäksi käy meille heidän suuruutensa ja sitä ilmeisemmäksi silloisten liberaalisten reformistien mitättömyys ja surkeus.

Vuosien 1905—1907 vallankumouksellinen luokka, sosialistinen proletariaatti kärsi näennäisesti täyden tappion. Sekä liberaaliset monarkistit että myös-marxilaisiin lukeutuvat likvidaattorit ovat huutaneet korvat umpeen siitä, että proletariaatti meni muka „liian pitkälle”, „äärimmäisyyksiin”, että se antautui „vaistonvaraisen luokkataistelun” viehättykseen, että se antoi houkutella itseään tuhoisalla „proletariaatin hegemonia”-aatteella j.n.e. y.m.s. Itse asiassa proletariaatin „vikaa” oli vain se, ettei se mennyt kyllin pitkälle, mutta tuon „vian” puolustuksena on proletariaatin voimien silloinen tila ja sen kuittaavat väsymätön vallankumouksellis-sosialidemokraattinen toiminta pahimmankin taantumuksen aikoina sekä horjumaton taistelu kaikkia reformismin ja opportunistin ilmauksia vastaan. Itse asiassa kaikki se, mikä on voitettu vihollisilta, kaikki, mikä voitoissa on pysyväistä, on voitettua ja pysyväistä vain sikäli, mikäli vallankumouksellinen taistelu on voimakasta ja elävää kaikilla proletariaatin toiminnan aloilla. Itse asiassa vain proletariaatti puolusti loppuun asti

johdonmukaista demokratismia, paljastaen liberalismiin koko epävakaisuuden, kiskoen talonpoikaista irti sen vaikutuksesta ja nousten sankarillisen uljaasti aseelliseen kapinaan.

Kukaan ei voi sanoa ennakolta, missä määrin tullaan toteuttamaan todella demokraattisia uudistuksia Venäjällä sen porvarillisten vallankumouksien kaudella, mutta ei ole pienintäkään epäilystä siitä, että *vain* proletariaatin vallankumouksellinen taistelu määrää uudistusten tason ja menestyksen. Maaorjuudellisten porvarishenkisten „reformien” ja proletariaatin johtaman demokraattisen vallankumouksen välillä voi olla vain liberalismiin ja opportunistisen reformismin voimatonta, selkärangatonta ja aatteetonta horjuntaa.

Luodessamme yleissilmäyksen Venäjän historiaan viimeisen puolivuosisadan ajalta, vuosiin 1861 ja 1905, me saamme vain entistä suuremmalla varmuudella toistaa puolueemme päätöslauselman sanat: „taistelumme päämääränä on edelleenkin tsarismiin kukistaminen, proletariaatin suorittama poliittisen vallan valtaaminen, proletariaatin, joka nojautuu talonpoikaiston vallankumouksellisiin kerroksiin ja suorittaa loppuun porvarillis-demokraattisen kumouksen kutsumalla koolle yleiskansallisen perustavan kokouksen ja perustamalla demokraattisen tasavallan”.

„Sotsial-Demokrat” № 21—22.
maaliskuun 19 (huhtikuun 1) pnä 1911

Julkaistaan
„Sotsial-Demokrat” lehdessä
tekstin mukaan